

Arrest

nr. 43 651 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 februari 2010 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat T. VILLE en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2005 verklaart verzoekster van Indiase nationaliteit zich vluchteling. Verzoekster is in het gezelschap van haar minderjarige dochter.

Op 21 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 april 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 19 mei 2006 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 166 038 van 19 december 2006.

Op 2 mei 2006 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Verzoekster is in het gezelschap van haar minderjarige dochter en zoon.

Op 5 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 11 september 2006 dient verzoekster een derde asielaanvraag in. Verzoekster is in het gezelschap van haar twee minderjarige kinderen.

Op 15 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 29 januari 2007 richten de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16. 1. e) van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 8 februari 2007 verklaren de Belgische autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen.

Op 3 augustus 2007 worden verzoekster en haar twee minderjarige kinderen door België teruggenomen.

Op 3 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Op 14 januari 2008 richten de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16. 1. e) van de Dublin-II-Verordening.

Op 15 januari 2008 verklaren de Belgische autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen.

Op 22 februari 2008 worden verzoekster en haar twee minderjarige kinderen door België teruggenomen.

Op 26 februari 2008 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in. Verzoekster is in het gezelschap van haar twee minderjarige kinderen.

Op 5 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 5 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Op 13 juni 2008 wordt verzoekster in vrijheid gesteld.

Op 20 juni 2008 richten de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16. 1. e) van de Dublin-II-Verordening.

Op 30 juni 2008 verklaren de Belgische autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen.

Op 16 juli 2008 worden verzoekster en haar twee minderjarige kinderen door België teruggenomen.

Op 17 juli 2008 dient verzoekster een vijfde asielaanvraag in. Verzoekster is in het gezelschap van haar twee minderjarige kinderen.

Op 23 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 24 februari 2009 richten de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16. 1. e) van de Dublin-II-Verordening.

Op 4 maart 2009 verklaren de Belgische autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen.

Op 13 maart 2009 worden verzoekster en haar twee minderjarige kinderen door België teruggenomen.

Op 13 maart 2009 wordt aan verzoekster het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 18 maart 2009 dient verzoekster een zesde asielaanvraag in. Verzoekster is in het gezelschap van haar twee minderjarige kinderen.

Op 19 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 19 mei 2009 dient verzoekster een zevende asielaanvraag in. Verzoekster is in het gezelschap van haar twee minderjarige kinderen.

Op 8 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 28 december 2009 richten de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16. 1. e) van de Dublin-II-Verordening.

Op 15 januari 2010 verklaren de Belgische autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen.

Op 27 januari 2010 worden verzoekster en haar twee minderjarige kinderen door België teruggenomen.

Op 27 januari 2010 wordt aan verzoekster het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 28 januari 2010 dient verzoekster een achtste asielaanvraag in. Verzoekster is in het gezelschap van haar twee minderjarige kinderen.

Op 5 februari 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat betrokkene op 18/05/2005 een eerste asielaanvraag indiende die op 20/04/2006 door het CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Overwegende dat betrokkene op 02/05/2006 een tweede asielaanvraag indiende die op 05/05/2006 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 11/09/2006 een derde asielaanvraag indiende die op 15/09/2006 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 26/02/2008 een vierde asielaanvraag indiende die op 05/06/2008 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 17/07/2008 een vijfde asielaanvraag indiende die op 23/10/2008 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 18/03/2009 een zesde asielaanvraag indiende die

op 19/03/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 19/05/2009 een zevende asielaanvraag indiende die op 08/06/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 28/01/2010 een achtste asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart geen nieuwe elementen te hebben en geen nieuwe documenten te kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de problemen die zij reeds eerder aanhaalde nog steeds gelden. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene vreest gedood te worden door de LTTE bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich enkel baseert op vermoedens en veronderstellingen en geen concrete feiten kan aanbrengen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige feiten zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster dezelfde feitelijke voorgaanden heeft doorlopen. Het beroep van verzoeksters echtgenoot tegen de beslissing in zijn hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 februari 2010 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het nummer 51 078.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Eerste en enige middel

Schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 dat stelt dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend (...) en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Schending van de zorgvuldigheidsplicht van de DVZ.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.

Terwijl Verzoeker verklaart wel degelijk nieuwe documenten te hebben voorgelegd.

Meerbepaald verklaart Verzoeker dat de DVZ geen aandacht heeft besteed aan het dossier dat door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen werd opgesteld [1. Ondergetekende beschikt niet over een kopie hiervan.] ter ondersteuning van haar dossier.

Voorts verklaart Verzoeker dat de DVZ tijdens het interview op geen enkele wijze de vraag aan Verzoeker gesteld heeft of deze over nieuwe documenten beschikte. De DVZ zou niet de moeite genomen hebben het dossier van Verzoeker ter harte te nemen. De verklaring die Verzoeker heeft ondertekend werd in het Nederlands opgesteld en kon door Verzoeker dan ook niet met kennis van zaken ondertekend worden.

Verzoeker verklaart dat zij een overlijdensakte van haar moeder, Mevrouw H., voorlegt. Dit document is door de DVZ nooit in acht genomen. De bestreden beslissing maakt hier geen melding van, integendeel.

Voorts voert Verzoeker aan dat van haar onredelijke eisen worden gevraagd. Nu Verzoeker al meer dan 5 jaar uit India gevlucht is, zou het voor haar moeilijk zijn concrete nieuwe elementen aan te brengen. Zij heeft immers slechts nog uiterst beperkte contacten in India. De DVZ kan niet het onmogelijke van Verzoeker vragen.

Verzoeker is van mening dat de DVZ bij de behandeling van haar asielaanvraag onredelijk handelt. Zij wordt niet op de hoogte gebracht van het verloop van de procedure. Aan haar worden suggestieve vragen gesteld waarop zij een eenduidig antwoord moet geven, hetgeen niet altijd mogelijk is in een complexe zaak. Zo verklaart verzoeker dat het logisch is dat zijn reden om uit India te vluchten nog steeds diegene is van de eerste asielaanvraag. Niettemin leidt de DVZ hier quasi-onmiddellijk uit af dat haar dossier niet opnieuw in overweging kan worden genomen. Het dossier van Verzoeker is dan ook niet aan een zorgvuldig onderzoek onderworpen.

Er is, tot slot, op te wijzen dat Verzoeker twee kinderen heeft, P. D. R. (6 jaar) en P. S. R. (5 jaar), die laatste België geboren, die geen enkele band met India hebben.

Zodoende schendt de DVZ artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing volledig in overeenstemming met artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werd genomen. Bij een theoretische uiteenzetting over artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, laat verwerende partij gelden dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen, dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bij citering van de bestreden beslissing stelt verwerende partij verder dat verzoekster met haar vaag betoog niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Waar verzoekster voorhoudt wel degelijk nieuwe elementen te hebben voorgelegd, met name een dossier opgesteld door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen en een overlijdensakte van haar moeder, wijst verwerende partij erop dat deze documenten zich niet in het administratief dossier bevinden en dat verzoekster in haar asielaanvraag bevestigde niet over nieuwe elementen of documenten te beschikken. Verwerende partij duidt erop dat zij bijgevolg niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met documenten die zich op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen niet in het dossier bevinden. Verwerende partij is tevens van mening dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden haar verklaring niet met kennis van zaken te hebben ondertekend, daar zij bij haar asielaanvraag tevens heeft bevestigd dat het verhaal haar in het Engels werd voorgelezen, dat zij de tolk goed heeft begrepen en dat zij daaraan niets wenste toe te voegen. Betreffende de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel meent verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat dergelijke schending niet aannemelijk wordt gemaakt. Verwerende partij laat gelden dat verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster al jarenlang illegaal op het grondgebied verblijft nadat haar eerste asielaanvraag werd afgewezen, dat verzoekster keer op keer een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend die telkens niet in overweging werd genomen en dat het feit dat de twee kinderen van verzoekster geen enkele band zouden hebben met India enkel te wijten is aan het gedrag (= illegaal verblijf) van de ouders. Verwerende partij duidt er nog op dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput.

2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. Waar verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd, met name een dossier dat door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen werd opgesteld ter ondersteuning van verzoeksters dossier en een overlijdensakte van haar moeder doch dat verwerende partij stelt dat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op gebeurtenissen die zich voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Verzoekster stelt dat verwerende partij geen aandacht heeft besteed aan voornoemde elementen en dat hiervan in de bestreden beslissing geen melding van wordt gemaakt. Verzoekster voert aldus een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de achtste asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

2.5. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat de bewering van verzoekster als zou zij ter gelegenheid van haar achtste asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen hebben overgelegd, namelijk een dossier dat door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen werd opgesteld ter ondersteuning van verzoeksters dossier en een overlijdensakte van haar moeder, niet wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster zich hierbij beperkt tot het uiten van een loutere bewering, die zij bovendien op geen enkele wijze met concrete gegevens staft, te meer daar haar raadsman in een voetnoot van haar verzoekschrift voorhoudt dat hij niet beschikt over een kopie van voornoemd dossier van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat verzoekster ter gelegenheid van haar achtste asielaanvraag zelf het volgende heeft verklaard: *“Ik kan u geen nieuwe elementen of nieuwe documenten voorleggen voor mijn achtste asielaanvraag hier in België”*. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster bij deze loutere stelling niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten onrechte de door haar aangebrachte elementen niet als nieuwe gegevens heeft beschouwd. Tevens wordt opgemerkt dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze vermeend bijgebrachte stukken, nu zij hiervan ter gelegenheid van verzoeksters achtste asielaanvraag niet op de hoogte werd gesteld.

2.6. Daarnaast maakt verzoekster niet aannemelijk dat de elementen die zij heeft aangehaald ter gelegenheid van haar achtste asielaanvraag betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster naar aanleiding van het interview ter gelegenheid van haar achtste asielaanvraag, zelf het volgende aangeeft: *“De problemen die ik reeds aanhaalde tijdens mijn eerdere asielaanvragen gelden nog steeds”*. Verzoekster baseert zich ter gelegenheid van haar achtste asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die zij bij haar eerste asielrelaas uiteen zette. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoekster (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Waar verzoekster aanvoert dat haar tijdens het interview naar aanleiding van haar achtste asielaanvraag geenszins de vraag werd gesteld of zij over nieuwe elementen beschikte en dat verwerende partij haar dossier niet ter harte zou hebben genomen, dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet de verplichting heeft om in de plaats van verzoekster de nodige bewijsstukken te verzamelen en te onderzoeken of verzoekster al dan niet nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Het komt in de eerste plaats aan de betrokkene toe aan te tonen dat de stukken nieuwe elementen bevatten én dat een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bestaat met toepassing van het beginsel volgens hetwelk de bewijslast valt op de aanvrager, *in casu* de asielzoekster.

2.7. Waar verzoekster aanvoert dat verwerende partij onredelijke eisen stelt en van haar het onmogelijke vraagt omdat zij reeds meer dan vijf jaar uit India is gevlucht, het voor haar moeilijk is concrete nieuwe elementen aan te brengen en zij slechts uiterst beperkte contacten heeft in India, dient opgemerkt te worden dat verzoekster ten onrechte stelt dat haar een onmogelijk bewijs gevraagd wordt: het volstaat immers dat zij het bewijs levert dat de door haar aangebrachte elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat de nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen.

2.8. Waar verzoekster voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad aanbrengt dat zij twee kinderen heeft die geen enkele band hebben met India, merkt de Raad op dat dit argument van verzoekster geen uitstaans heeft met haar achtste asielrelaas en geen enkel verband heeft met de criteria van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Conventie van Genève). Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekster met dit argument in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet betwist en dat dit argument bijgevolg geen elementen aanbrengt die de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben.

2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aantoont dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de ‘nieuwigheid’ van de door haar aangebrachte elementen, diende te beslissen tot inoverwegingname van haar asielaanvraag, niet dienend is daar zij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door haar aangevoerde ‘nieuwe gegevens’ ‘nieuwe elementen’ zijn in de zin van de genoemde wetbepaling. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige feiten zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen”*.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

2.10. Waar verzoekster erop duidt dat de verklaring die zij heeft ondertekend in het Nederlands is opgesteld en hierbij voorhoudt dat zij deze bijgevolg niet met kennis van zaken kan ondertekend hebben, dient opgemerkt te worden dat verzoekster ter gelegenheid van haar achtste asielrelaas het volgende verklaart: *“Het verhaal werd me voorgelezen in het Engels, ik heb de ambtenaar goed begrepen en wens hier niets meer aan toe te voegen”*. Verzoekster kan dit argument dienvolgens niet dienstig aanvoeren.

2.11. Waar verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert en in de mate waarin verzoekster bij de volgende bewoordingen van het verzoekschrift: *“Voorts verklaart Verzoeker dat de DVZ tijdens het interview op geen enkele wijze de vraag aan Verzoeker gesteld heeft of deze over nieuwe elementen beschikte”*, hierbij tevens de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting aanvoert, dient het volgende te worden opgemerkt.

De hoorplicht als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening gehouden heeft met de door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde elementen. Het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze argumenten niet aanvaardt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, vormt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad merkt bovendien op dat het niet aan verwerende partij toekomt na de ontvangst van de asielaanvraag, de vreemdeling uit te nodigen de in de wet of het koninklijk besluit voorziene documenten, motivering of stukken die hun motivering staven alsnog bij te brengen. De bewijslast berust immers bij de aanvragers/asielzoekers. Hierbij wordt tevens verwezen naar punt 2.6. van dit arrest.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar standpunt mondeling heeft kunnen uiteenzetten in haar achtste asielaanvraag tijdens een gehoor op 28 januari 2010 en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Er wordt tevens opgemerkt dat verzoekster dit reeds impliciet te kennen geeft daar zij ter gelegenheid van haar achtste asielaanvraag zelf het volgende verklaart: *“Ik kan u geen nieuwe elementen of nieuwe documenten voorleggen voor mijn achtste asielaanvraag hier in België”*.

Waar verzoekster verwerende partij tevens verwijt een onzorgvuldig onderzoek te hebben gevoerd omdat verwerende partij volgens verzoekster niet de moeite heeft genomen om haar dossier ter harte te nemen, haar niet op de hoogte heeft gebracht van het verloop van de procedure, suggestieve vragen heeft gesteld waarop een eenduidig antwoord diende te worden gegeven, wat volgens verzoekster niet altijd mogelijk is in een complexe zaak, dient opgemerkt te worden dat verzoekster reeds aan haar achtste asielaanvraag toe is en dat verzoekster zich hierbij daarenboven beperkt tot blote beweringen die zij op geen enkele wijze met concrete elementen staft. Waar verzoekster hierbij tevens opwerpt dat het logisch is dat haar reden om uit India te vluchten nog steeds diegene is die zij bij haar eerste asielaanvraag uiteenzette, doch dat verwerende partij hier quasi-onmiddellijk uit afleidt dat verzoeksters dossier niet opnieuw in overweging kan worden genomen, wordt opgemerkt dat de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betreft en wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Verzoekster toont in licht van voormeld betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheden, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, op een kennelijk onredelijk wijze heeft uitgeoefend, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en onderzocht en deze niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Hierbij wordt verwezen naar de uiteenzetting in de punten 2.4. tot 2.9. van dit arrest waaruit blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende

partij om te besluiten dat verzoekster geen 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

In de mate waarin verzoekster bij voormeld betoog aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van haar achtste asielaanvraag te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoekster met haar betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van haar vorige asielaanvragen, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

2.12. In de mate waarin verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, namelijk dat verzoekster geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbrengt, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET